

Lezing: Autisme anders bekeken

In deze lezing neemt Yvonne Loekemeijer je mee op een gehechtheidsreis. Je wordt je bewust van hoe je de gehechtheidsontwikkeling kunt stimuleren en hoe je Actieve Nabijheid kunt bieden, zodat je bijdraagt aan echte groei en veiligheid.

Visie op autisme

Yvonne Loekemeijer is de ontwikkelaar van de Loekemeijermethode. In haar visie is autisme geen stoornis, maar het gevolg van een achterstand in de emotionele en sociale gehechtheidsontwikkeling. Wanneer iemand de diagnose autisme krijgt, ontstaat vaak het idee dat verdere ontwikkeling niet mogelijk is. Maar wat als die ontwikkeling wél mogelijk is? En wat als veel huidige, vooral cognitieve behandelmethoden deze ontwikkeling juist in de weg staan?

Autisme vraagt om nabijheid en veiligheid, niet om loslaten

Bij veel mensen met autisme blijft de gehechtheidsontwikkeling stilstaan in een vroege gehechtheidsfase. Dit betekent dat iemand met autisme vaak nog volop in het gehechtheidsproces zit. Hierdoor is er een grote behoefte aan nabijheid, veiligheid en verbinding van de eerste gehechtheidspersoon.

Wat vaak wordt gezien als ‘probleemgedrag’, is in werkelijkheid hevige verlatingsangst, sterke hechtingsdrang en intense sociale angsten. Als hier niet goed bij wordt aangesloten kan zich uiten in gedragingen zoals trauma, schooluitval, dwang, terugtrekken, zelfbeschadiging, woede-uitbarstingen ontstaan. Dit wordt nog te vaak verkeerd geïnterpreteerd als onwil, aanstellerij of het kind moeten loslaten.

De gehechtheidsbril

De Loekemeijermethode laat zien dat autisme niet betekent: “leer er maar mee leven”. Met het geven van Actieve Nabijheid kunnen kinderen en jongeren met autisme grote stappen maken in hun emotionele en sociale gehechtheidsontwikkeling. Vanuit een veiligheid, nabijheid en echte verbinding komt het zenuwstelsel tot rust en ontstaat er ruimte voor ontwikkeling en echte groei.

Cognitieve behandelingen versterken vaak juist het maskeren en zich staande met cognitieve trucjes, terwijl het gevoelsleven onvoldoende wordt ontwikkeld. Hierdoor leert iemand zich steeds beter te gedragen als een ‘kameleon’, maar groeit hij emotioneel en sociaal niet.

Samen het verschil maken

Ouders zijn vaak de vergeten schakel, terwijl zij juist erg belangrijk zijn. Zij zien de signalen, kennen hun kind en voelen intuïtief aan dat hun kind nog niet los kan worden gelaten en nabijheid en verbinding nodig heeft. Ouders kunnen alsnog het gehechtheidsproces met hun kind doorlopen.

Het echte maatwerk begint bij samenwerking: samen rondom het kind staan en dezelfde taal spreken. De gehechtheidstaal. Daar is kennis voor nodig, kennis over hoe samen Actieve Nabijheid te geven. Ontwikkeling is mogelijk als we samen zorgen voor veiligheid en verbinding.